

This is an electronic reprint of the original article. This reprint may differ from the original in pagination and typographic detail.

Bevara mig från cynismen [Kolumn]

Illman, Ruth; Wistbacka, Pian

Published in:
Åbo Underrättelser

Published: 01/01/2019

Document Version
Final published version

Document License
Publisher rights policy

[Link to publication](#)

Please cite the original version:

Illman, R., & Wistbacka, P. (Ed.) (2019). Bevara mig från cynismen [Kolumn]. *Åbo Underrättelser*, (24.3.2019), –. <http://urn.fi/URN:NBN:fi-fe2020100882327>

General rights

Copyright and moral rights for the publications made accessible in the public portal are retained by the authors and/or other copyright owners and it is a condition of accessing publications that users recognise and abide by the legal requirements associated with these rights.

Take down policy

If you believe that this document breaches copyright please contact us providing details, and we will remove access to the work immediately and investigate your claim.

Bevera mig från cynismen

”Cynismen är en destruktiv livshållning.

Hela systemet är nog ett kapitalistiskt lurendrejeri som göds av mitt dåliga ekosamvete. Ingen vits att sluta flyga, vad spelar det för roll i slutspelen?

Det är svårt att undgå känslan av uppgivenhet inför de stora utmaningar som världen står inför: miljökrisen, de globala orättvisorna, krigen.

Då våra personliga val känns som försvinnande små droppar i tröstlöshetens hav, som betydelselösa vardagsgrubblrier utan makt att rå på de skeva strukturerna, är cynismen en enkel och behändig utväg.

Men cynismen är, tror jag, en destruktiv livshållning.

Inte bara berövar den oss glädjen och lyckan över vardagens ljusglimtar – kex och kramar hos moster.

Den dödar vårt engagemang, grumlar viljan och övertygelsen, grusar våra drömmar om en bättre värld.

Bevera mig från cynismen, tänker jag därför, låt mig slippa bli missusmsam och misstänksam mot mig själv och mina möjligheter att spela en roll i mitt eget liv, för andra människor och för vår gemensamma värld.

I den judiska visdomslitteraturen tillskrivs Rabbi Tarfon en klok reflektion som för mig fungerar som en påminnelse om att mina små vardagliga ansträngningar för det jag tror på trots allt spelar en roll, även om jag inte ensam kan förändra världen:

”Det åligger inte dig att fullborda uppgiften, men du är inte heller fri att avstå från den.”

Kolumn i

Åbo Underrättelser 24.3.19.

”Imorgon är min lyckodag!” utbrister yngsta dottern förvånatansfullt en slaskblöt fredagsseftermiddag på väg hem från förskolan.

”Det kommer att bli den bästa dagen i mitt liv!”

Orsaken till hennes himlastormande lycka är varken en månfärd eller en regnbågsglitrande enhörning – nej, det är betydligt vardagligare.

Hon ska gå på besök till sin moster, helt på egen hand utan storasystarna, och det finns en mängd kära rutiner att njuta av: äta kex, titta i fotoalbum, gosa i soffan.

Några timmar en lördagsseftermiddag, bara de två: en lyckodag utan like.

Att man kan uppbåda sån glädje och förväntan över det lilla, tänker jag, först lite roat men snart med allt större beundran.

När jag var barn kanske jag talade, förstod och tänkte som ett barn men sen jag blev vuxen har jag definitivt lagt bort allt det där, som Paulus påpekar i ett av sina brev.

Därmed lade jag väl också bort en stor del av förundran över tillvaron, och ibland hotar cynismen att ta dess plats.

Det bor en cyniker i många av oss vuxna, och till min försäkräckelse också i allt fler unga.

Vad spelar det för roll om jag sorterar mitt skräp då grannen struntar i det?

Varför ska jag betala extra för grön el då Ryssland är fullt av utsläppsstina kolkraftverk?

Och vad garanterar klistermärket på ekobananerna egentligen?